

A Fővárosi Ítéletábra a Lantos Bálint Ügyvédi Iroda (.....) által képviselt felperesnek a Pintér és Szabó Ügyvédi Iroda (.....) által képviselt alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. március 29-én kelt 7.G.43.184/2016/11. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 (tízezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes mint adós és az alperes mint hitelező 2008. február 20-án a Dunakeszi Körzeti Földhivatalnál nyilvántartott, természetben a ingatlan megvásárlása céljából 70860,8 CHF összegre lakásvásárlási kölcsönszerződést (a továbbiakban kölcsönszerződés) kötöttek 300 hónapos futamidőre.

A kölcsönszerződés IV.2. d. pontjában a kölcsön kifizetésének feltételeként rögzítették, hogy „az adós - saját költségén - a jelen kölcsönszerződésből eredő kötelezettségeit tartalmazó, közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatot tegyen és ezen közjegyzői okirat hiteles kiadmanya - a Bank által elfogadható tartalommal - a bankba beérkezzen.”

A kölcsönszerződés VIII. 10. pontjában - a vegyes rendelkezések között - úgy állapodtak meg, hogy „Bank által nyújtott kölcsön és járuléka mindenkor összegének megállapítása szempontjából a Bank üzleti könyvei az irányadóak, kivéve, ha azok bizonyíthatóan tévesek.”

A kölcsönszerződés biztosítására - annak elválaszthatatlan részeként - a peres felek 2008. február 20-án „Önálló zálogjogot alapító szerződés ingatlanra” megnevezésű jelzálogszerződést is kötöttek a megvásárlás céljaként megjelölt földi ingatlanra. A jelzálogszerződés 13. pontjában a felek azonnali hatályú felmondási jogot biztosítottak a zálogjogosult számára „... (iii) ha a zálogtárgy romlása (akár a zálogtárgy állagromlása, akár egyéb ok miatt a zálogfedezet értékének csökkenése) olyan mértékű, hogy az a biztosított követelésnek a zálogból való kielégítését veszélyezteti és a Zálogkötelezettek a Zálogjogosult felhívása ellenére a Zálogjogosult által megszabott megfelelő határidő alatt a zálogfedezetet a szükséges értékig nem egészítik ki. ...”

A felperes 2016. augusztus 10-én előterjesztett, utóbb pontosított keresetében a 2008. február 20-án kelt lakásvásárlási kölcsönszerződés és önálló zálogjogot alapító szerződés (a továbbiakban jelzálogszerződés) részleges érvénytelenségének megállapítását, ezen belül a jelzálogszerződés 13. pontjának és a kölcsönszerződés IV.2. d. pontjának fent idézett rendelkezése, továbbá a kölcsönszerződés VIII.10. pontja tisztességtelenségének, ezáltal semmisségének megállapítását,

valamint az alperes perköltségben marasztalását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a szerződés rendelkezései nem felelnek meg a szimmetria, a ténylegesség, és arányosság, az objektivitás, világos és egyértelmű megfogalmazás, tételes meghatározás elvének és így a Ptk. 209. § (4) bekezdésének és a 93/13.EGK irányelv 5. cikkének. A feltételek a Ptk. 209. § (2) bekezdése alapján semmisek.

A kölcsönszerződés per tárgyává tett rendelkezései tekintetében a tisztességtelenséget a Ptk. 209. § (4) bekezdésén túl a 18/1999. (II.5.) Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontjára is alapította. Előadta, hogy a VIII.10. pont azért tisztességtelen, mert a fogyasztó hátrányára állapítja meg a bizonyítási terhet. Az alperes által vezetett könyvekben, nyilvántartásokban foglalt adatoknak történt alávetéssel lemondott arról a lehetőségről, hogy a felek közötti vita esetén kétségbe vonja az alperes által meghatározott tartozása összegét. Az alperes jogosult a saját nyilvántartásai révén meghatározni a követelése összegét és azt közjegyző előtt közokiratba foglaltatni. Főszabályként az alperest terheli a követelése pontos összegének bizonyítása egy ellene indítandó perben, azonban a kikötés lehetőséget biztosít alperesnek arra, hogy ezt a bizonyítási terhet megfordítsa. Az érvénytelen rész szerződésből kiesése elvonja a banktól annak lehetőségét, hogy a bizonyítási teher megfordulásával igazolja a tartozás mértékét és közjegyzői okirat alapján végrehajtást kezdeményezzen.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását, felperes perköltségben marasztalását kérte. A kölcsönszerződés IV.2. d. pontja tekintetében arra hivatkozott, hogy ezen szerződési feltétel világos és érthető, ezért nem tisztességtelen, egyoldalú előnyt részére nem biztosít. Az 1997. évi XXX. törvény 6.§-a értelmében a kölcsönszerződést, illetve tartozáselismerő nyilatkozatot közjegyzői okiratba kell foglalni. Figyelemmel arra, hogy a jogalkotó szabályozza, illetve írja elő, hogy a fogyasztói kölcsönszerződéseket közjegyzői okiratba kell foglalni, így egy kölcsönszerződésben annak rögzítése, hogy az adósnak közjegyzői okiratba foglalva tartozáselismerő nyilatkozatot kell tennie, nem minősülhet tisztességtelennek. Kitért arra is, hogy a 18/1999.(II.5.) Korm. rendelet rendelkezéseit nem lehet kiterjesztően értelmezni, a Korm. rendelet szerint pedig magának a vitatott szerződési feltételnek kell a fogyasztó hátrányára megfordítania a bizonyítási terhet. A felperes által vitatott szerződési rendelkezés a bizonyítási terhet semmilyen formában nem fordítja meg, hiszen ez csak és kizárólag arról rendelkezik, hogy a felperesnek milyen tartalmú okirat elkészítése a kötelezettsége. Nem a kölcsön folyósításának a feltétele a tartozáselismerő nyilatkozat, hanem a folyósított, de egyébként zárolt összeg zár alóli feloldásának feltétele. A kölcsönszerződés VIII.10. pontja vonatkozásában kifejtett álláspontja szerint a szerződés ezen pontja sem tisztességtelen, mivel a szerződési feltétel érthetően és világosan került megfogalmazásra. A felperesi befizetések nyilvántartása, elszámolása (kamat, tőke, költség elszámolása) megfelelő szakértelem és nyilvántartási rendszer nélkül nem lehetséges, így semmilyen joghátránnyal a felperes részére nem jár az, hogy a nyilvántartása az irányadó. Egyébként a vitatott szerződési rendelkezésben az is szerepel, hogy ha nyilvánvalóan téves a nyilvántartása, akkor az nem lehet irányadó. Megjegyezte, hogy a felperestől nem elvárható, hogy a mindenkori tartozás összegét nyilvántartsa, mert sem megfelelő nyilvántartási rendszerrel, sem szakértelemmel nem rendelkezik. Ez a szerződési feltétel nem a bizonyítási terhet változtatja meg a felperes hátrányára és a közvetlen végrehajthatóságot sem a kölcsönszerződés ezen pontja alapozza meg. A közjegyzői okirat alapján kezdeményezhet végrehajtást. Nincs elzárva attól a felperes, hogy ha nem ért egyet a bank nyilvántartásával, akkor kezdeményezze a végrehajtás megszüntetését vagy korlátozását, ez azonban egy speciális pertípus és nem a bizonyítási teher megfordítása. Álláspontja szerint nem tisztességtelen ez a szerződési feltétel a Korm. rendelet 1. § b) pontja alapján sem, mert nem jogosítja fel az alperest annak megítélésére, hogy az adós teljesítése szerződésszerű-e, és nem jogosítja fel a bankot arra sem, hogy a szerződés valamely rendelkezését értelmezze.

Állította, hogy maga a kölcsönszerződés - kölcsön folyósítása - fordítja meg a bizonyítási terhet, mert a kölcsönszerződés alapján neki azt kell bizonyítania, hogy a kölcsönt folyósította, ezzel szemben a felperesnek azt, hogy tartozása nem áll fenn. Ez a szerződési kikötés a felperes, mint fogyasztó jogait és érdekeit is védi, hiszen a felperesnek is érdeke az, hogy a befizetéseit egy megfelelő nyilvántartással és szaktudással rendelkező szervezet tartsa nyilván.

Az elsőfokú bíróság 2017. március 29-én kelt 7.G.43.184/2016/11. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest 30.480 forint alperesnek megfizetésére. Az ítélet indokolása szerint a támadott szerződési feltételek érvénytelensége nem állapítható meg. Az elsőfokú bíróság a kölcsönszerződés IV. 2. d. és VIII. 10. pontja érvénytelenségének vizsgálata körében a 18/1999.Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontját idézve arra az álláspontra helyezkedett, hogy ezek a rendelkezések a bizonyítási terhet nem fordítják meg. Céluk annak lehetővé tétele, hogy a peres eljárás kiküszöbölésével közvetlenül megindítható legyen a végrehajtási eljárás (VIII. 10. pont), illetve a teljes jelzáloghitel szerződés közjegyzői okiratba foglalása mellőzhető legyen. E rendelkezések magát a bizonyítási terhet nem érintik. Ahhoz, hogy a közvetlen bírósági végrehajtásra a feleknek lehetőségük legyen, meg kellett állapodniuk a végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 21.§ (1) bekezdés a) pontjában, illetve a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (Kjt.) 112.§ (1) bekezdés a) pontjában meghatározott és a végrehajtás tárgyát képező szolgáltatásban. A VIII. 10. pont kölcsönszerződésbe foglalásával a felek csupán eljárási rendet választottak. Ezen szerződési pont nélkül is az adóst terhelte volna annak bizonyítása, hogy tartozása nem áll fenn, vagy nem olyan összegben, ahogy azt az alperes könyvei tartalmazzák. A bizonyítási teherről rendelkező Pp. 164.§ (1) bekezdésében rögzített általános szabály ugyanis a jogosult (hitelező) bizonyítási kötelezettségévé a jogviszony létrejöttét, tartalmát, a követelés esedékessé válását (kölcsön folyósítását) teszi, míg a kötelezett (adós) bizonyítási terhévé a tartozás kifizetésének, vagy egyéb okból történő megszűnésének bizonyítását. Ez a bizonyítási teher kiosztás nem változik attól, hogy a feleknek ezt a végrehajtás megszüntetése iránti perben kell teljesíteniük vagy a hitelező által díjhátralék jogcímén indított polgári perben.

A továbbiakban kifejtette, ahhoz, hogy a teljes jelzáloghitel szerződés közokiratba foglalása mellőzhető legyen, a kötelezettnek közjegyzői okiratba foglalt kötelezettségvállaló nyilatkozatot kellett tennie a jelzálog-hitelintézetéről és a jelzáloglevélről szóló 1997. évi XXX. tv. 6.§ b) pontja alapján. A kölcsönszerződés IV.2.d. pontja ezen jogszabályi rendelkezés által megkívánt kötelezettségvállalás és nem a Ptk. 242. § (1) bekezdése szerinti tartozáselismerő nyilatkozat, így a bizonyítási teher megfordulásának jogkövetkezménye sem fűződik hozzá. Mivel így elkerülhető az egész szerződés külön okiratba foglalása, a közjegyzői okiratba foglalás költségei pedig az adóst terhelik, ez a szerződési feltétel kifejezetten előnyös a felperesre azzal, hogy a járulékos költségeket csökkenti. A kölcsön folyósítása előtt tett kötelezettségvállaló nyilatkozatra a tartozáselismerés szabályai nem alkalmazhatóak, hiszen a nyilatkozat megtételének időpontjában a kötelezettnek még nincs tartozása. A Pp. 196.§ (1), a Pp. 195. § (1) és (6) bekezdései ismertetését követően rögzítette továbbá, hogy a Vht., a Pp., a Kjt. a közokirattal/magánokirattal szembeni bizonyítás lehetőségét nem zárja ki, tehát a 4.2. d. és a VIII.10. pontban foglaltak ellenére a felperesnek módja és lehetősége van a végrehajtás megszüntetése iránti perben annak bizonyítására, hogy tartozása nem áll fenn vagy nem annyi, amennyiben azt az alperes könyvei nyilvántartják. A VIII. 10. pont maga mondja ki, hogy ha a felperes nyilvántartása bizonyíthatóan téves, a felek közötti jogviszonyban nem irányadóak. A közvetlen bírósági végrehajtás lehetőségének biztosítása nem sérti a szimmetria elvét sem, a fogyasztó hátrányára nem bontja meg az egyensúlyt, mert nem csak az alperesre, hanem a felperesre is előnyös ez az eljárás, ha a felek között nincs vita a fennálló tartozás mértékében. Ugyanakkor nem jelent hátrányos rendelkezést a fogyasztóra akkor sem, ha vitatja a fennálló tartozás mértékét. Ezen szerződési feltételek tisztességtelensége a 18/1999.(11.5.) Korm. rendelet 1.§ b) pontja alapján sem állapítható meg. Egyetlen céluk, hogy ha a felperes sem vitatja az alperes felé

fennálló tartozását jogalapjában, összecszerűségében, akkor a polgári per elkerülhető legyen. A felperes jogait nem csorbítja, mert a végrehajtási eljárás megindulását követően végrehajtás megszüntetési vagy korlátozási perben érvényesítheti a jogait ugyanazon feltételek között, mint a hátralék megfizetése iránt indított polgári perben. Az alperes nem a felperes szerződésszerű teljesítésének megítélésére szerez jogot a vitatott szerződési feltétellel, hanem a végrehajtási eljárás kezdeményezésére. A végrehajtási eljárás lefolytatására pedig csak akkor kerül sor, ha azzal a felperes maga is egyetért vagy a tartozás megszűnését vagy csökkenését nem tudja bizonyítani.

Az ítélet keresetet a kölcsönszerződés IV.2. c) (helyesen IV.2.d) pontja) és a VIII/9. (helyesen VIII.10.) pontja tekintetében elutasító rendelkezéseivel szemben a felperes fellebbezett. Kérte az ítélet fellebbezett rendelkezései megváltoztatását, alperes perköltségben marasztalását. Az elsőfokú eljárásban előadottakat változatlanul fenntartva hangsúlyozta, hogy ezen szerződési feltételek, nyelvtani értelmezésük alapján, a bizonyítási teher megfordításáról szólnak, mivel az alperesi nyilvántartások alapján megállapított összegre kerül kiállításra a közjegyzői ténytanúsítvány, mely egy esetleges végrehajtás alapját képezheti. A bizonyítás terhe a fogyasztóra hárul. A bizonyítási teher megfordulását a szerződéskötéskor előre kvázi „biankó” közokiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozat eredményezi. A kikötések semmisek, mivel a bizonyítási terhet a fogyasztóra telepítik azzal, hogy kötelezővé teszik a közjegyzői okiratba foglalást és a bank nyilvántartásait rendelik a követelés mindenkor összege tanúsításaként irányadónak. Ezzel szemben pedig a fogyasztóra hárul az ellenbizonyítás terhe. A semmisség jogkövetkezményeként ezen rendelkezések a szerződésből kiesnek, a továbbiakban kötelezettséget a felekre nézve nem eredményeznek. Előadta továbbá, hogy a „kölcsönszerződés” közjegyzői okiratba foglalásával megnyílt a lehetőség vele szembeni közvetlen végrehajtási eljárás megindítására. A közvetlen bírósági végrehajtás további feltétele azonban a jelen szerződés esetében a közjegyzői ténytanúsítvány kiállítása. A közjegyző azért állít ki ténytanúsítványt, mert a támadott szerződési pontban előzetesen elismerte, hogy a kölcsönből mindenkor fennálló kölcsön és egyéb tartozás mértékére az alperes nyilvántartásai, könyvei szolgálnak alapul. Nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely a fogyasztót a bank nyilvántartásainak adatai előzetes elfogadására kötelezné. Az a körülmény, hogy az esetek többségében valóban a bank tudja meghatározni a tartozás pontos összegét, nem ad alapot a rendelkezés tisztességtelensége megállapításának mellőzésére. Utalt arra, hogy a Ptk. 242. § (1) bekezdése szerint a tartozás elismerőt terheli annak bizonyítása, hogy tartozása nem áll fenn, vagy a szerződés érvénytelen.

Állította, hogy a kölcsön folyósításának feltételül egyoldalú tartozáselismerő nyilatkozat közjegyzői okiratba foglalását előíró kikötés a 18/1999. (II.5.) Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés a) pontja alapján tisztességtelen. Lehetővé teszi ugyanis a bank számára, hogy az ő tényleges teljesítésétől függetlenül határozza meg a vele szerződő kötelezettségét. Az alperes a Vht. 21. § (1) bekezdésében (jelenleg 23/C. §), valamint a Kjt. 112. § (1) bekezdésében meghatározott feltételektől a 4. pontban többet ír elő, még pedig azzal, hogy a ténytanúsítványban foglalt összecszerűségeket az adós „felperesek” el is ismerjék anélkül, hogy a ténytanúsítvány elkészítésére bármilyen ráhatásuk lenne.

Az elismeréssel a bizonyítási teher megfordul, a szerződési feltétel a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontja alapján is tisztességtelen. Hivatkozott a BDT2015. 3420. számon, a BDT2017.3629. számon közzétett jogesetekre és a Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.005/2015/5/III. számú határozatában írtakra.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében, annak tartalma szerint, az ítélet fellebbezett rendelkezései helybenhagyását kérte. Hivatkozott a Pfv.I.21.783/2016/5. számú ítéletre, melynek indokolásában a Kúria megállapította, hogy a kölcsönszerződésében a banki nyilvántartásra vonatkozó és a felperes által vitatott szerződési rendelkezés nem minősül tisztességtelennek.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül és a fellebbezést az alábbiakra tekintettel megalapozatlannak találta.

A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 209. § (1) bekezdése szerint tisztességtelen az általános szerződési feltétel, illetve a fogyasztói szerződésben egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel, ha a feleknek a szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a szerződési feltétel támasztójával szerződést kötő fél hátrányára állapítja meg.

A (3) bekezdés szerint külön jogszabály meghatározhatja azokat a feltételeket, amelyek a fogyasztói szerződésben tisztességtelennek minősülnek, vagy amelyeket ellenkező bizonyításáig tisztességtelennek kell tekinteni.

A szerződéskötéskor hatályos (5) bekezdés (később (6) bekezdés) szerint nem minősülhet tisztességtelennek a szerződési feltétel, ha azt jogszabály állapítja meg, vagy jogszabály előírásának megfelelően határozzák meg.

A 209/A. § (2) bekezdése szerint a fogyasztói szerződésben az általános szerződési feltételként a szerződés részévé váló, továbbá a fogyasztóval szerződő fél által egyoldalúan, előre meghatározott és egyedileg meg nem tárgyalt tisztességtelen kikötés semmis. A semmiségre csak a fogyasztó érdekében lehet hivatkozni.

A Ptk. 209.§ (3) bekezdésében említett jogszabály a fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999.(II.5.) Kormány rendelet (Korm. rendelet).

Az 1.§ (1) bekezdés szerint tisztességtelennek minősül különösen az a szerződési feltétel, amely a szerződés bármely feltételének értelmezésére a gazdálkodó szervezetet egyoldalúan jogosítja (a) pont), kizárólagosan a fogyasztóval szerződő felet jogosítja fel annak megállapítására, hogy teljesítése szerződésszerű-e (b) pont), a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg (j) pont).

Az adott ügyben a kölcsönszerződés VIII.10. pontja vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla minden tekintetben osztotta az elsőfokú bíróság kifejtett indokait, azokat nem kívánja megismételni. A kikötés tehát a Ptk. 209. § (1) bekezdésében megfogalmazott generálklauszula szintjén és a Korm. rendelet felperes által megjelölt rendelkezései alapján sem minősül tisztességtelennek, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el a keresetet e szerződési feltétel semmisségének megállapítása iránti részében. Az elsőfokú bíróság helytálló álláspontját támasztja alá, hogy a Kúria a Pfv.I.21.783/2016/5. számú és a Pfv.I.21.891/2016/5. számú határozataiban úgyszintén nem állapította meg az alperes más fogyasztóval létrejött kölcsönszerződése perbelivel azonos tartalmú rendelkezéseinek a tisztességtelenségét. A Kúria rámutatott, akkor lenne tisztességtelen a szerződés ezen rendelkezése, ha kizárólagos jogosultságot adna az alperesnek a tartozás összegének meghatározására, egyben megvonná a felperes ezzel kapcsolatos jogait és lehetőségeit, az adott esetben azonban mindez nem valósult meg, nem sérült a szerződő felek egyenlősége.

A Fővárosi Ítéltábla rögzíti továbbá, hogy ezen vitatott kikötés közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítványra, a ténytanúsítványban foglaltak előzetes elismerésére, elfogadására nézve a fellebbezési érveléssel ellentétben nyilatkozatot nem tartalmaz, a kikötésnek nincs olyan tartalma, amelyet a felperes neki tulajdonít. Tévesen hivatkozott a felperes arra, hogy a ténytanúsítvány kiállítására azért kerülhet sor, mert előzetesen elismerte, hogy tartozása mértékére az alperes könyvei, nyilvántartásai az irányadók, hiszen a VIII.10. pont kifejezetten tartalmazza, hogy a bank üzleti könyvei nem irányadóak, ha azok bizonyíthatóan tévesek.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság kölcsönszerződés IV.2. d) pontja kapcsán kifejtett jogi indokaival is. Azt csupán annyiban pontosítja, hogy a jelzálog-hitelintézetéről és a jelzáloglevélről szóló 1997. évi XXX. törvény 6. § b) pontjának hatálya a jelzálog-hitelintézetekre, valamint a jelzáloglevélre terjed ki, alperes ugyanakkor nem az 1997. évi XXX. törvény 2. § (1) bekezdése szerinti szakosított hitelintézet. Annyiban azonban helyes az 1997. évi XXX. törvény 6. §-ának felhívása, hogy jogszabály is elismeri, sőt jelzálog-hitelintézet által kötött jelzáloghitel szerződés esetén kifejezetten kötelezővé teszi, külön okiratba foglalás esetén a kölcsönszerződésnek és a zálogszerződésnek is a közjegyzői okiratba foglalását. Tévesen tulajdonított a felperes egyoldalú tartozáselismerő nyilatkozat tartalmát a szerződési feltételnek, amint arra az elsőfokú bíróság is helytállóan utalt. Az elsőfokú bíróság a kifejtett érvei alapján a keresetet a IV. 2.d) pont tekintetében is helytállóan utasította el. Megalapozatlanul hivatkozott a felperes a 18/1999. (II.5.) Korm. rendelet 1.§ (1) bekezdés a) pontjára is, ugyanis a kölcsön folyósítása feltételül az egyoldalú tartozáselismerésnek nem minősíthető egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozat közjegyzői okiratba foglalásának előírása nem jogosítja fel az alperest egyoldalúan a szerződés egyetlen feltételének az értelmezésére sem.

Minderre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit, a fenti pontosítással, a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján annak helyes indokai alapján hagyta helyben.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező felperest az alperes 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése, valamint 4/A. §-a alkalmazásával megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére.

Budapest, 2017. szeptember 27.

. Gál Judit s. k.

a tanács elnöke

Dr. Rutkai Éva s. k.
előadó bíró

Dr. Molnár József s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Gesztesi Diana
bíróági ügyintéző